

РОЗДІЛ I

ТОЙ, ХТО КУДАХЧЕ В ТЕМРЯВІ

У кухні апетитно пахло яечнею з ковбасою. Озброєна лопаткою тітка Лаура турботливо поглядала на племінницю.

— А може, хочеш до цього якусь ковбаску?

— Ні, дякую, — відповіла Флорка, вгризаючись у тост із сиром.

— А може, паштету? Домашній, учора в Болеків купила ...

— Але ж це теж м'ясо.

— Тобто ти взагалі не їстимеш м'яся? Навіть моїх котлет?

Флорка кинула на неї косий погляд:

— Тьотю, я обожнюю твою кухню, але вже вирішила.

Тереса, схилившись над глянцеvim журналом, пирхнула з другого кінця столу.

— За кілька днів тобі набридне.

Флорка закотила око, але вирішила, що немає сенсу продовжувати розмову. Лаура наклала собі та своїй партнерці великі порції яєчні й сіла за стіл. Ще раз кинула на тарілку племінниці співчутливий погляд і тихо зітхнула.

— А як там на роботі? Той дракон не з'являвся?

— Ні, — відповіла Флорка, низавши плечима. — До фонду теж ніхто не зголошувався.

— Може, це й на краще. Філа мене приб'є, якщо з тобою знову щось трапиться, — ніби жартома кинула Лаура.

— Я вже доросла. А мама надто сильно опікується. Якби я хотіла спокійної роботи, пішла би працювати секретаркою.

Тереса похитала головою.

— Секретарки мало заробляють.

— Тоді стриптизеркою, — з широкою усмішкою відповіла Флорка й захихотіла, коли Лаура з осудом прицмокнула.

Перед сном дівчина трохи пограла на приставці. Ведучи маленького дракона по барвистій мапі, міркувала, чи не швендяють в околицях ще якісь драконоподібні й чи не доведеться знову когось із них зустріти. Може, хтось таки потрапить до клініки? Деякі люди, які розводять плазунів, полюбляють поповнювати колекції такими створіннями, але — з очевидних причин — обирають дрібніших представників, а не вогнедишних потвор, здатних проковтнути цілу вівцю одним махом. Рано чи пізно хтось такий дізнається про лікарку з маленького села, яка спеціалізується на фантастичних істотах.

Флорка усміхнулася від цієї думки.

Тихо вилаялася, коли зрозуміла, що втратила лік часу, — було вже дуже пізно. Дівчина відклала консоль і заповзла під ковдру, думаючи про завтрашній робочий день. Нарешті занурилася в сон, сповнений крил і луски.

До її свідомості почала просочуватись якась дратівлива мелодія. Лише за мить Флорка зрозуміла, що це дзвонить телефон.

Голосно застогнала й взяла слухавку, навіть не глянувши на екран.

— Гм? — хрипко пробурмотіла.

У слухавці залунав спокійний голос Ізабелі:

— Флорентино, ти можеш мені допомогти? Потрібно поїхати до здутого катоблепаса.

— Якого-якого випаса?.. — напівпритомно перепитала Флорка.

— До катоблепаса. У нього здуття рубця.

Дівчина відняла телефон від вуха і глянула на годинник. Була майже друга ночі. Знову застогнала, намагаючись зробити це якомога тихіше, щоб начальниця не почула.

— А Бастіан не може?

— Дзвонила йому. Сказав, що він випив.

Флорка похмуро замислилася, чи це справді було так, а чи друг просто знайшов зручну відмазку. Протерла залипле око.

— Ну добре. Вдягаюсь.

— Я зараз по тебе під'їду.

Дівчина сіла і провела пальцями по скуйовдженому волоссю. Потяглася до пов'язки на нічному столику й натягнула її на витрішкувате праве око. Потім вдягнула старі штани й джинсову сорочку. Саме закінчувала зашнуровувати взуття, коли в передпокій крізь вікно проникло світло фар.

Ніч була приємно теплою. Відмахуючись від комарів, Флорка підійшла до машини й сіла поруч з Ізабелою. Кивнула їй.

— Далеко той катоблепас?

— Ні, — сухо відповіла Іза.

Флорка була надто втомлена, щоб розпитувати далі.

Кілька хвилин вони їхали в тиші. Дівчина сперлася підборіддям на долоню й бездумно вдивлялася у вікно. Удень її,

можливо, і зацікавила б нагода побачити катоблепаса зблизька, але зараз вона хотіла лише повернутися в ліжко.

З деяким запізненням усвідомила, що машина зупинилася перед чийось будинком. Наступної миті задні дверцята відчинились, і на сидіння гепнулося щось важке. Флорка аж підскочила й обернулася через плече.

На сидінні лежав величезний молот — *справді* величезний. Його вкритий рунами обух був завбільшки із баскетбольний м'яч, а держак — товстий і викуваний зі сталі. За мить до машини сів невисокий, але кремезний бородатий чоловік. Навіть особливо не придивляючись, було зрозуміло — це гном.

— Добрий вечір, — тихо сказала Флорка.

У відповідь він лише щось пробурмотів глибоким басом.

— Дякую, що погодився допомогти, — привіталася Іза, виїжджаючи на дорогу.

Чоловік знову щось пробурчав.

Флорка втислася в сидіння.

Невдовзі вони доїхали до великого обійстя неподалік від Зрембок. Лікарка зупинила машину перед хлівом. Їм назустріч вийшла заклопотана жінка.

— Дякую, що приїхали, — сказала вона, складаючи руки, наче до молитви. — Ось, прошу, вона всередині... Ох.

Жінка здивовано витріщилася на гнома, який саме витяг з машини гігантського молота. Її брови злетіли догори. Чоловік не звернув на неї жодної уваги.

— Подивімося на неї, — сказала Іза.

Їх провели до хліва. Всередині стояв задушливий запах гною й соломи. У тьмяному світлі за стінками загонів виднілися високі волохаті горби. Стурбовані тварини глухо

бурчали. Одразу біля воріт стояла пацієнтка, яка потребувала допомоги.

Величезна самиця катоблепаса нагадувала суміш зубра й антилопи гну — масивна, сіра, з чорною смугою вздовж хребта, вкрита густою шерстю. Її зарослий щетиною горб був трохи нахилений вбік. Непропорційно тонкі для такого тіла роги кидали тінь на бичачу голову, яка звисала так низько, що ніздрі майже торкалися підлоги. Тварина видала довгий, глухий рик. Вона трохи підвела голову, намагаючись розгледіти прибулих. Коли Флорка зустріла погляд малих, вологих, почервонілих очей, її тіло аж скувало від напруги.

Помітивши це, Ізабела попередила:

— Не дивися їй у вічі.

Флорка із зусиллям відвела погляд. Лікарка поклала долоню на лівий бік тварини:

— Дуже здуга.

— Ох, Красулю, Красулю... — господиня ніжно пригорнула її велику голову. — Я поливала її водою, хотіла затягнути на підвищення, але вона зовсім не хоче рухатись.

— Не будемо гаяти часу, — сказала Іза, ставлячи на землю сумку. — Робимо троакаризацію¹.

Від самої думки про цю процедуру Флорку пройняло холодом. На відео в училищі вона виглядала геть моторошно. За вказівкою Ізи дівчина взялася голити позначене місце. Щетина була такою густою, що здавалося, ніби фельдшерка намагається згодити соснові голки.

¹ Троакаризація — медичний термін, який означає введення троакара для проколу порожнистого органа чи порожнини тіла з діагностичною або лікувальною метою (наприклад, для видалення рідини або газу з черевної чи плевральної порожнини). (Тут і далі — прим. перекл.)

Красуля насилу обернулася назад і тихо, майже благально заревла.

Спершу лікарка з фельдшеркою поставили катетер у яремну вену й під'єднали нещасну тварину до крапельниці. Поки рідина стікала, вони готувалися до процедури: надягли нітрилові рукавички, знеболити ділянку, обробили йодом. Флорка подала Ізі троакар — інструмент, що складався з трубки та вставного стилета. Для тварини такого розміру, як катоблепас, він здавався щонайменше втричі замалим.

— Тримай її міцно, — наказала лікарка, прикладаючи троакар до боку Красулі.

Іном із молотом у руках зробив крок уперед. Флорка, що разом із господинею тримала тварину за роги, кинула на нього стривожений погляд:

— А навіщо той молот? — запитала.

— Шкіра катоблепасів неймовірно тверда, — пояснила Ізабела, якнайдалі відходячи вбік. — Тільки так ми проб'ємось.

— Що?..

Іном підняв молот.

Обух гепнув по інструменту — аж задзвеніло. Красуля сіпнула, перелякана фельдшерка зойкнула. Флорка витягнула шию і побачила, що троакар увійшов сантиметри на три й стирчить з боку тварини, мов випущена з лука стріла.

Іном знову підняв молот, прицілився й ще раз сильно вдарив по троакару. Катоблепаска різко підстрибнула, висмикнувши ріг із рук Флорки. Господиня майже лягла на її широку голову, заспокійливо примовляючи. Після третього удару інструмент повністю занурився в бік тварини.

Приголомшена й захоплена Флорка підбігла до Ізи. Та витягла стилет троакара з металевої оболонки. Зашипіло, і в ніс

фельдшерки вдарив різкий, кислий сморід. Іза прикрила отвір пальцем, зачекала, відкрила знову — й так поступово випускала газ зі здутого фрагмента шлунка катоблепаски.

Молот брязнув об бетонну підлогу, коли гном поставив його між ніг. Чоловік схрестив руки на грудях і засопів. Виглядав як титан, що саме переміг третього дракона за тиждень і був задоволений виконаною роботою. Навіть той факт, що на зріст він був, зрештою, як невисока Ізабела, жодним чином не применшував його величі.

Усе ще трохи тремтячи, Флорка поплескала Красулю по велетенському заду.

— Троякар має залишитися ще на кілька годин, — сказала Ізабела, коли основна частина газів вийшла. — Я приїду вранці, витягну його й оброблю рану.

— Дякую вам, пані докторко, дуже дякую, — промовила господиня, обіймаючи голову своєї підопічної та ніжно її гладячи.

Проводжаючи їх до машини, жінка почала розповідати:

— Як добре, що нарешті з'явився хтось, хто хоче займатися катоблепасами... Торік у мене два загинули, бо всі ветеринари тільки морщили носа й ніхто не хотів їм допомогти. В однієї теж було здуття — якийсь йолоп по телефону порадив напоїти її горілкою, але щоб дупу підняти й щось зробити — то відразу ні-ні, він, виявляється, корів не лікує. Ех, не хочеться навіть згадувати. Прошу, це для вас, — вона простягнула Ізі два кошики — по шість пляшок молока в кожному.

Лікарка подивилася на Флорку й гнома. Чоловік знизав плечима, взяв один кошик і подякував кивком. Фельдшерка беззвучно поворухила губами, потім усміхнулася й прийняла другий. На зворотному шляху, тримаючи на колінах пляшки,

що дзеньками одна об одну, Флорка розмірковувала, наскільки близько гномський молот був від того, аби розтрити руку Ізабелі.

Понеділковий ранок у клініці почався традиційно: всі власники, які перед вихідними знехтували станом здоров'я своїх тварин або вже під час них помітили щось тривожне, вирішили прийти майже одночасно. Щеня, що блювало вже три дні; морська свинка, яка не їла ще з п'ятниці; кролик, прийнятий на термінову корекцію, з такими довгими зубами, що вони стирчали за межі нижньої губи, мов ікла моржа, — господар клявся, що ще вчора все було нормально, — а посеред усього цього ще й виводок кошенят на підстригання кігтиків. Саме тому на понеділки ніколи не планували хірургічних операцій. Флорка крутилася, як білка в колесі, допомагаючи Ізабелі з пацієнтами. Вона не могла дочекатися полудня, коли мав з'явитися Бастіан, але, як це завжди буває, щойно він прийшов — усе пекло раптом стихло і запанував блаженний спокій.

— Як там катоблепас? — весело спитав він, коли Флорка схилилася над собачою блювотою на плитці.

— Сподіваюся, в тебе є дуже хороше виправдання, чому ти не поїхав, — пробурмотіла вона, прикидаючи, з якого боку краще почати миття підлоги.

— Не міг асистувати біля такого небезпечного створіння під мухою, — сказав він із жартівливою серйозністю. — Уявляєш, чим це могло б закінчитись?

— Якщо ти не наклюкався до нестями, я тобі ще не скоро це пробачу. Я принесла молоко катоблепаса, — вона махнула жмутом паперових рушників у бік дверей. — Воно в холодильнику, бери собі, ми з тітками стільки не вип'ємо.